

Sygn. akt IV Ka 111/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Gosławski (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Ignaczak

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2014 roku

sprawy **J. B. (1)**

oskarżonego z art. 65§3 kks w zw. z art. 65§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 4 kks; z art. 65§3 kks w zw. z art. 65§1 kks w zw. z art. 37§1 pkt 3 i 4 kks

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 16 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 690/13

na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1, 2 i 4 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż czyny opisane w punktach I i II aktu oskarżenia zostały popełnione w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru i stanowią jeden czyn zabroniony, narazający na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie 54.188,00 (pięćdziesiąt cztery tysiące sto osiemdziesiąt osiem) złotych, czym oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 65 § 3 i 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to w miejsce orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny na podstawie art. 65 § 3 kks, orzeka w stosunku do J. B. (1) karę grzywny w wysokości 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 55,00 (pięćdziesiąt pięć) złotych;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje i zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

IV Ka 111/14

UZASADNIENIE

J. B. (1) oskarżony został o to, że :

I. w dniu 15 marca 2013 r. w L. przewoził importowane wyroby akcyzowe w postaci 1500 paczek papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, przy czym narażony na uszczuplenie podatek akcyzowy jest małej wartości i wynosi 21.000 zł,

tj. o czyn z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 kks;

II. w dniu 26 marca 2013 r. w miejscowości W. przewoził importowane wyroby akcyzowe w postaci 2370 paczek papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy - popełniając w/w czyn zanim zapadł pierwszy wyrok za popełnienie przestępstwa skarbowego - przy czym narażony na uszczuplenie podatek akcyzowy jest małej wartości i wynosi 33.188 PLN,

tj. o czyn z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i 4 kks.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 roku w sprawie II IK 690/13:

1. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw i za to na podstawie art. 65 § 3 kks w zw. z art. 37 § 4 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 kks wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 200 stawek dziennych po 70 złotych każda;

na podstawie art. 20 § 2 kks w zw. z art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;

na podstawie art. 30 § 2 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych zabezpieczonych w sprawie a opisanych w aktach sprawy na k. 4 w pozycjach 1 - 5 (włącznie) i k. 17 w pozycjach 1 i 2;

zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 złotych tytułem zwrotu wydatków, zwolnił go z opłaty.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego art. 37 § 1 pkt 4 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 kks przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż nadzwyczajne obostrzenie kary wobec oskarżonego wymaga wymierzenia kary pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 stawek po 70 zł każda;

2. obrazę prawa materialnego art. 37 § 1 pkt 3 kks przez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym przyjęciu, iż oskarżony powinien odpowiadać w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary na podstawie powyższego przepisu pomimo, iż zgodnie z art. 6 § 2 kks oskarżony popełnił jeden czyn;

3. naruszenie prawa materialnego art. 106 kk przez uwzględnienie do oceny poprzedniej karalności wyroku w sprawie sygn. akt VII K 611/95, który powinien ulec zatarciu;

4. rażąco niewspółmierność kary w stosunku do popełnionego czynu przez surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz wysokości grzywny.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie, iż opisane w zarzutach zachowania stanowiły jeden czyn zabroniony i wyeliminowanie z opisu czynu podstawy obostrzającej wymiar kary, ewentualnie „o zmianę zaskarżonego wyroku” i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

apelacja okazała się częściowo zasadna.

Sąd rejonowy ustalił, iż oskarżony popełnił dwa przestępstwa skarbowe, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich i przyjął, iż zachodzi podstawa do nadzwyczajnego obostrzenia kary określona w art. 37 § 1 pkt 3 kks. Przepis art. 37 § 1 pkt 3 kks określa konstrukcję zwaną ciągiem przestępstw skarbowych. Sformułowano w nim przesłankę łączności czasowej czynów w ciągu zastępując poprzedni wymóg, aby odstępy czasu pomiędzy tymi czynami były „krótkie” wymogiem, aby „nie były one długie”. Uzasadnienie tej nowelizacji podkreśla, że chodzić ma tutaj o okresy „dłuższe niż w przypadku tzw. jednoczynowego czynu ciągłego z art. 6 § 2” (zob. Uzasadnienie..., s. 94, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, Leszek Wilk, Jarosław Zagrodnik, Rok wydania: 2007, Wydawnictwo: C.H.Beck, Legalis).

Z ustaleń sądu merytorycznego wynika, iż w dniu 15 marca 2013 roku w L.i 26 marca 2013 roku w W. J. B. (1)przewoził odpowiednio 1500 i 2370 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż oboje z żoną nie pracują i był to sposób na zarabianie pieniędzy. Inkryminowane zachowanie sprawcy cechuje taka sama motywacja, analogiczny sposób działania. Nie wskazał on źródła pochodzenia papierosów, ale przyznał, iż miał je zamiar sprzedać, aby coś zarobić.

Ma rację obrońca zarzucając rozstrzygnięciu, iż w ramach takich ustaleń sąd zaniechał zbadania czy te zachowania stanowią jeden czyn ciągły (art. 6 § 2 kks).

Art. 6 § 2 kks stanowi, iż dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

Zmiany w konstrukcji czynu ciągłego wprowadzone do art. 6 § 2 kks przez nowelizację tego kodeksu z 28 lipca 2005 roku rozszerzają zakres tej konstrukcji na te typowe sytuacje, w których sprawca nie obejmuje wspólnym zamiarem wszystkich zachowań, a powtarza je motywowany np. początkową bezkarnością, działając przy wykorzystaniu takiej samej sposobności (Uzasadnienie projektu nowelizacji KKS, druk sejmowy Nr 2375, s. 87). Obecnemu zatem pojęciu czynu ciągłego odpowiadać będzie także sytuacja, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie były objęte jednym z góry powziętym zamiarem, lecz zostały zrealizowane z „takim samym zamiarem” odnoszącym się do każdego z tych zachowań, który to zamiar pojawiał się sukcesywnie przy podejmowaniu kolejnych zachowań. Podobnie odpowiada obecnej konstrukcji czynu ciągłego w ujęciu art. 6 § 2 kks dopuszczenie się kilku zachowań z odnawiającym się w odniesieniu do każdego z nich zamiarem.

Odnosząc te wywody do realiów przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki, ażeby zakwalifikować czyny przypisane oskarżonemu jako czyn ciągły wyczerpujący dyspozycję art. 65 § 3 i 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks albowiem:

- materiał dowodowy pozwala ustalić, iż oskarżony w przypadku obu czynów co najmniej działał w wykonaniu tego samego zamiaru (ponieważ odmówił udzielenia wyjaśnień odnośnie pochodzenia tych papierosów nie ma danych, ażeby ocenić czy zostały dokonane z wykorzystaniem tej samej sposobności). Wynika to wprost z jego wyjaśnień, które pozwalają na przyjęcie, że działał przynajmniej z odnawialnym (ale takim samym zamiarem) i określonego sposobu działania (tożsamego w tych dwóch przypadkach);

- czyny te zostały podjęte w krótkich odstępach czasu, co determinuje końcowy fragment art. 6 § 2 kks;

- art. 65 § 3 kks stanowi, że jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w art. 65 § 1 kks podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych. Mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 53 § 14 kks) . Rozporządzenie RM z dnia 14 września 2012 roku w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2013 (Dz. U. z 1012 roku, poz. 1026) – określiło za ten okres jego wysokość na kwotę 1600 złotych. Wynikająca z czynu ciągłego łączna wartość narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej (

(...) nie przekroczyłyby „małej wartości” w rozumieniu art. 53 § 14 kks, co powoduje aktualności kwalifikacji czynności sprawczych oskarżonego przyjętej przez sąd w zaskarżonym wyroku z art. 65 § 3 i 1 kks;

- zakwalifikowanie inkryminowanego zachowania sprawcy z art. 65 § 3 i 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks powoduje, iż ocena tych czynów przez sąd I instancji jako ciągu przestępstw była nieprawidłowa, naruszająca art. 6 § 2 kks przez jego niezastosowanie (mimo prawidłowych ustaleń faktycznych) oraz art. 37 § 1 pkt 3 kks przez jego uwzględnienie jako okoliczności powodującej nadzwyczajne obostrzenie kary.

Zgodnie z art. 37 § 1 pkt 4 kks sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca skazany za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności lub karę ograniczenia wolności albo karę grzywny, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności lub 6 miesięcy kary ograniczenia wolności albo po uiszczeniu grzywny wynoszącej co najmniej 120 stawek dziennych popełnia umyślne przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju. Przestępstwa skarbowe tego samego rodzaju są to przestępstwa skarbowe określone w tym samym rozdziale kodeksu (art. 53 § 12 kks).

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, bowiem J. B. (1) był uprzednio co najmniej dwukrotnie karany z art. 65 § 3 kks, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 27 kwietnia 2010 roku w sprawie II Ks 24/10 na karę 120 stawek dziennych grzywny po 50 złotych jedna stawka. Wyrok uprawomocnił się 5 maja 2010 roku, a kara grzywny została wykonana 18 maja 2011 roku (k 25 – 26). Spełnione zostały przesłanki do zastosowania art. 37 § 1 pkt 4 kks, co jednak sąd I instancji uwzględnił jedynie w kwalifikacji prawnej zarzutów i uzasadnieniu wyroku.

Instytucja nadzwyczajnego zaostrzenia kary nie tworzy wprawdzie kwalifikowanego typu przestępstwa skarbowego, to jednak zważywszy na treść art. 37 i 38 kks, przez obowiązkowe stosowanie przez sąd wyższych kar w przypadku zaistnienia ustawowych „okoliczności obciążających”, ustanawia zagrożenie karne odmienne od zagrożenia przewidzianego w przepisach szczególnych. Opis zachowania sprawcy czynu zabronionego zamieszczony w sformułowaniach zawartych w wyroku musi oczywiście odpowiadać pełnemu zespołowi znamion określonych w przepisie ustawy karnej, w tym mającymi obowiązkowy wpływ na wymiar kary (uzasadnienie wyroku jest dokumentem wtórnym w stosunku do jego sentencji, sporządzanym już po jej ogłoszeniu, dlatego w zasadzie nie może ono mieć wpływu treść rozstrzygnięć, o których mowa w art. 413 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks).

Odwołanie się w wyroku jedynie do kwalifikacji prawnej nadzwyczajnego obostrzenia kary przez wskazanie w podstawie prawnej skazania - art. 37 § 1 pkt 3 i 4 kks oraz wymiaru kary - „art. 37 § 4 kks” jako podstawy przyjęcia, że przestępstwo oskarżonego zostało popełnione w warunkach nadzwyczajnego obostrzenia kary, nie czyni zadość wymogom przepisu art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Nie odzwierciedla bowiem przesłanek koniecznych do przyjęcia, że sprawca działał w określonych w art. 37 § 1 pkt 4 kks warunkach powrotu do przestępstwa.

Wymogi te spełnia dopiero powołanie w opisie czynu faktu uprzedniego skazania sprawcy za umyślne przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności lub karę ograniczenia wolności albo karę grzywny, jeżeli w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności lub 6 miesięcy kary ograniczenia wolności albo po uiszczeniu grzywny wynoszącej co najmniej 120 stawek dziennych popełnił umyślne przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju. Obostrzenie to nie nawiązuje bowiem do samego faktu uprzedniej karalności. Ustawodawca wymaga, aby wymierzenie kary w określonym rozmiarze było następstwem skazania, odpowiadającego dodatkowym kryteriom wymienionym w tym przepisie.

Nie można pomijać, że z uwagi na charakter regulacji art. 37 i 38 kks zastosowanie nadzwyczajnego obostrzenia kary, na podstawie tych przepisów, możliwe jest w stosunku do sprawcy, którego uprzednia karalność spełniająca

(w tym przypadku) warunki art. 37 § 1 pkt 4 kks jest faktem przez sąd stwierdzonym, a nie objętym jedynie domniemaniem. Nie sposób z kolei twierdzić, że ten warunek nie jest spełniony, gdy jednoznaczne ustalenia w tym przedmiocie zostały wprawdzie przez sąd poczynione, ale wynikający z nich wniosek nie znalazł swego wyrazu w opisie czynu przypisanego oskarżonemu. Skoro uzasadnienie wyroku stanowi integralną jego część, to fakt, że przyjęty w orzeczeniu opis przestępstwa nie oddaje w pełni ustalonych przez sąd istotnych okoliczności przestępnego

działania oskarżonego, nie może powodować negatywnych dla niego skutków. Przeciwnie, takie uchybienie sądu podlega ocenie zarówno na płaszczyźnie przepisów procesowych nakazujących respektowanie zasady niesprzeczności w rozumowaniu sądu, a więc i niesprzeczności w wyroku, jak również między treścią wyroku a motywacyjną jego częścią.

Jedną z przesłanek przypisania sprawcy czynu określonego w art. 37 § 1 pkt 4 kks jest przyjęcie, że ów sprawca dopuścił się tego czynu w warunkach tego przepisu, co wymaga uwzględnienia przewidzianych w nim znamion w treści zarzutu. Wskazanie na możliwość nadzwyczajnego obostrzenia kary tylko w kwalifikacji prawnej zarzutów nie spełnia wymagań art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks i powoduje rozbieżności w treści samego wyroku.

Opis czynów przypisanych J. B. (2) nie wskazuje, iż przestępstwa tego dopuścił się w warunkach art. 37 § 1 pkt 4 kks; okoliczności znamionujących wymienioną normę nie można domniemywać, gdyż muszą one wynikać jednoznacznie z treści wyroku. W sprawie niniejszej, można jedynie domyślać się, że wskazanego przestępstwa skarbowego J. B. (1) dopuścił się w warunkach art. 37 § 1 pkt 4 kks, skoro przepis ten został powołany w podstawie prawnej skazania i wymiaru kary. Jednak w żadnej mierze nie znalazło to odzwierciedlenia w opisie czynu, za którego popełnienie oskarżonego skazano w punkcie 1 wyroku. Powoduje to konieczność dostosowania kwalifikacji prawnej przedmiotowego czynu do jego opisu, który ma decydujące znaczenie.

Pominięcie w opisie przypisanego sprawcy ciągu przestępstw wymienienia okoliczności skutkujących nadzwyczajnym obostrzeniem kary na podstawie art. 37 § 1 pkt 4, przekreśla w konsekwencji możliwość zastosowania wobec niego, obostrzeń przewidzianych dla takiego sprawcy w art. 38 kks.

Poprawienie w wyroku kwalifikacji prawnej na niekorzyść oskarżonego uwarunkowane jest kierunkiem zaskarżenia. Trzeba mieć na względzie, że zakaz pogarszania sytuacji oskarżonego sformułowany w art. 434 § 1 kpk oznacza, iż w wypadku wniesienia środka odwoławczego wyłącznie przez oskarżonego lub jego obrońcę prawo procesowe gwarantuje, że sytuacja oskarżonego nie zostanie pogorszona w jakimkolwiek punkcie w stosunku do rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym orzeczeniu. Taki stan rzeczy powoduje istotne ograniczenie uprawnień sądu odwoławczego do czynienia zmian w zaskarżonym wyroku, zarówno w sferze ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej, jak i wymiaru kary. W wypadku gdy wyrok nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd na skutek związania zakazem reformationis in peius nie może ani dokonywać nowych ustaleń faktycznych (także przez dookreślenie opisu czynu), ani uchylać wyroku (tylko z tego powodu) i w tym celu przekazywać sprawę do ponownego rozpoznania. W świetle dyspozycji art. 434 § 1 i art. 443 kpk jako wręcz niedopuszczalne trzeba traktować uzupełnianie opisu czynu zarzucanego oskarżonemu przez wprowadzenie do niego jakichkolwiek znamion przestępstwa wymaganych przez prawo karne materialne, których ten opis nie zawierał przed zaskarżeniem orzeczenia na korzyść oskarżonego (zobacz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - II Wydział Karny z 2012-12-04, II AKa 243/12).

Mając na uwadze całość przedstawionych rozważań sąd okręgowy uznał, że w przypadku przedmiotowym z tego powodu nie znajdzie zastosowania obecnie norma art. 37 § 1 pkt 4 kks; należy zatem stosować ogólne reguły obowiązującego kodeksu karnego skarbowego, bez obostrzeń wynikających z tego przepisu.

W konsekwencji powyższych rozważań sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż czyny opisane w punktach I i II aktu oskarżenia zostały popełnione w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru i stanowią jeden czyn zabroniony, narażający na uszczuplenie podatku akcyzowego w łącznej kwocie 54188 złotych, czym oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 65 § 3 i 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to - w miejsce orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywny – na podstawie art. 65 § 3 kks orzekł wobec J. B. (1) karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 55 złotych.

Wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej; w tym przypadku najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa - 720. Ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności (art. 23 § 3 kks).

Waga czynu, uprzednia karalność sprawcy za czyny tego samego, jego uporczywość i niepoprawność (po zatrzymaniu go na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa skarbowego po upływie kilkunastu dni popełnił nowe przestępstwo skarbowe tego samego rodzaju) wymagały określenia liczby stawek w ilości, która byłaby dolegliwa i odczuwalna dla sprawcy i oddawałaby społeczną szkodliwość przedmiotowego przestępstwa (aktualne są okoliczności, jakie sąd I instancji miał na uwadze przy wymiarze kary, przy odpowiednim uwzględnieniu zmiany na korzyść oskarżonego kwalifikacji prawnej zarzutu) .

Kodeks karny skarbowy nie zawiera odpowiednika ani nie recypuje przepisu art. 58 § 2 kk zakazującego orzekania grzywny, jeżeli dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że sprawca grzywny nie uiści i nie będzie jej można ściągnąć w drodze egzekucji. W tym kontekście należy dodatkowo zauważyć, że większość przewidzianych w nim czynów zagrożona jest wyłącznie grzywną. Sytuacja materialna skazanego nie ma wpływu na możliwość orzeczenia grzywny i liczbę stawek, jednak należy ją uwzględnić przy określaniu wysokości jednej stawki dziennej. W odniesieniu do oskarżonego ustalone dane osobowe wskazują, iż ma on wykształcenie podstawowe, jest bezrobotny, utrzymuje się z zasiłku w kwocie 460 złotych, jest niepełnosprawnym w stopniu umiarkowanym (po usuniętej nerce i z problemami onkologicznymi). W świetle dyspozycji przepisu art. 23 § 3 kks, oczywiste jest, że punkt wyjścia limitujący dolną granicę stawki dziennej grzywny orzekanej za przestępstwo skarbowe stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia obowiązująca w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu. Dane osobowe uzasadniają ustalenie jednej stawki dziennej w wysokości zbliżonej do dolnego limitu (1/30 minimalnego wynagrodzenia daje kwotę 53 złote 33 grosze) i taką stawkę – w wysokości 55 złotych – sąd okręgowy ustalił w ramach orzeczonej kary grzywny.

Na zakończenie należy podnieść, iż:

- przepisy części ogólnej Kodeksu karnego (art. 106 – 108 kk) dotyczące zatarcia skazania stosuje się odpowiednio do przestępstw skarbowych. Zatarcie skazania na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie VII K 611/95 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. następuje z upływem 10 lat od jej wykonania, a ponieważ oskarżony w okresie wymaganym do zatarcia skazania popełnił nowe przestępstwo, dopuszczalne jest zatarcie wszystkich skazań, które w ocenie sądu odwoławczego jeszcze nie nastąpiło.

Z tych względów sąd okręgowy orzekł, jak w sentencji; trudna sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała zwolnienie go od kosztów sądowych wynikających z postępowania odwoławczego.

-